

EPICKÝ ZÁVER SÉRIE OD KULTOVÉHO AUTORA

BRANDON
SANDERSON

NEZIOMNÍ
MEDZI HVIEZDAMI

NEZLOMNÍ

BRANDON SANDERSON

je autorom týchto kníh:

séria Pomstítelia

METALURG

PYRO

KATASTROFA

séria Medzi hviezdami

KADETI

PILOTI

KYTONICI

NEZLOMNÍ

RITMATIK

séria Alcatraz

ALCATRAZ VERZUS DIABOLSKÍ KNIHOVNÍCI

ALCATRAZ VERZUS RÁD PISÁROVÝCH KOSTÍ

ALCATRAZ VERZUS RYTIERI Z KRIŠTÁLIE

ALCATRAZ VERZUS RÁD ROZTRIEŠTENÝCH SKLÍČOK

BRANDON
SANDERSON

NEZLOMNÍ

MEDZI HVIEZDAMI

Preložila Ivana Cingelová

slovar

Copyright © 2023 by Dragonsteel, LLC
Translation © Ivana Cingelová 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-6924-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Brandon Sanderson: Skyward Series, Book 4 – Defiant,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC, New York 2023,
preložila Ivana Cingelová.

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bojnická 10,
830 00 Bratislava, v roku 2025.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk
pobox@slovart.sk

Pre Karu,

ktorá berie moje knihy do sveta.

PROLÓG

Vznášala som sa v prázdnote ničoty.

A mala som pocit, že sem patrím.

Zvláštne. Bola som tvor z mäsa a kostí. Vedela som to. A predsa sa moja duša – minimálne nejaká jej časť – cítila viac doma tu. V nekonečnej prázdnote, kde čas nedával zmysel. V nikde.

Bola som bytosť dvoch svetov. Spensa, dievča z Detritusu, bojovníčka. Chet, priepastník, stvorenie z miesta, kde neexistoval priestor ani čas. Splynuli sme.

Zmenili sme sa na zbraň.

Stále som nechápala, čo to pre mňa znamená. Verila som však, že vďaka spojeniu s týmto miestom dokážem zaútočiť na priepastníkov. Priepastníkov – prišerné, prapodivné tvory, ktoré vyhladzovali planéty a ohrozovali moju realitu. Mohla som im *ublížiť*. Zatiaľ som nevedela ako, ale bytosť, ktorou som sa stala... by ich dokázala *zničiť*.

Báli sa ma. A tak sa skryli.

Ako sa dokážu skryť? pomyslela som si. Všetok čas a priestor tu existuje v jednom bode.

Zahľadeli sa do seba, ozval sa Chet. Splynul s mojou dušou, áno, no stále sme boli dvaja jednotlivci. Vrátila som sa z nikde len pred niečo vyše týždňom a ešte vždy som zisťovala, ako naše spojenie funguje. Bola som však už oveľa viac sama sebou ako tesne po návrate.

Nerozumiem, vyslala som mu.

Nemáme telá, vysvetlil Chet. Takže nás – respektíve to, čo nazývaš oči – môžeš vidieť len vtedy, keď sa pozeráme. Je to komplikované... dokážeš nás vnímať, iba ak my vnímame teba, tak ako svetlo, ktoré vidíš, len keď prichádza do kontaktu s tvojimi očami.

Hej. Možno sa mi nalepil na dušu – a možno som mala pocit, že patríam do ničoty –, no z mnohých podobných myšlienok ma stále bolela hlava.

Ako s nimi môžeme bojovať? spýtala som sa.

Neviem, odpovedal. Musíme sa to naučiť. Nestačí zatiaľ aspoň to, že sa nás boja?

Malo by. Ale niečo ma trápilo. Niečo na ich strachu, čo som nedokázala pomenovať. Preto som váhala, premýšľala. Bála som sa, no nevedela som vysvetliť prečo. Bola som sama. Na mieste obývanom tisíckami a tisíckami nepriateľov.

M-Bot? vyslala som do diaľky kytonickými zmyslami.

Žiadna odpoveď. Netušila som, čo sa mu stalo. Chet tvrdil, že nejakým spôsobom prežil, no hoci som od návratu každý deň prichádzala pomocou kytonickej mentálnej projekcie sem do nikde a hľadala ho, po svojom priateľovi som tu nenašla ani stopy. Po lodi, ktorú som kedysi pilotovala, zárodku priepastníka.

Vzdychla som si a pokúsila sa experimentovať so svojimi schopnosťami. Splynutie s priepastníkom ma zmenilo v dvoch zásadných ohľadoch. Po prvé, hranica medzi niekde a nikde v mojej blízkosti pôsobila oveľa... tenšie. Po druhé, dokázala som sa spojiť s priepastníkmi a inými bytosťami. Vstupovať do ich mysli bolo ľahšie. Vnímať ich emócie bolo ľahšie.

Tu v nikde neplynul čas, no každá osoba sem so sebou vniesla aj kúsok niekde. Zanechala tu po sebe stopu v podobe výjavu. Na svojej ceste som sa dokázala dotknúť podobných výjavov, ktoré mi tu zanechali zámerne. Teraz som dokázala zazrieť aj tie *neúmyselné*. Stopy toho, čo moji priatelia zažili, kým som bola preč.

Pátrala som a nachádzala obrazy. Vnemy. Zvyšky emócií a zážitkov zanechané mojimi priateľmi, keď hyperskákali do a von z nikde. Omrvinky, ktoré mi pomáhali zažiť to, čím si prešli, kým som bola preč. Samozrejme, že mi to opísali, ale teraz som to *videla*.

Videla som ich paniku, keď som zmizla do Hvezdárne. Videla som, ako sa spriatelili s Alanik, mimozemšťankou s fialovou pokožkou, ktorá havarovala na Detrituse. Nakoniec

pomohli zachrániť jej svet pred Zvrchovanosťou a tým sme získali spojencov v podobe obyvateľstva malej planéty.

Videla som Národné zhromaždenie, našich politických vodcov, ktorí sa pokúsili uzavrieť dohodu s nepriateľmi. A videla som tragickú zradu, keď Winzik ich rokovanie veselo premenil na pascu a odpálil bombu, ktorá zabila väčšinu našich vysokých predstaviteľov. Videla som starkú a Cobba, ktorí zmizli do nikde, kam ich starká pomocou svojich schopností vzala, aby ich ochránila, a videla som, ako tam uviazli.

Napokon som videla kitsenov. Malých líščích mimozemšťanov kráčajúcich na dvoch nohách a ich planétu, ktorá sa ocitla v ohrození, keď na ňu zaútočila Zvrchovanosť. Videla som rozhovory medzi nimi a mojím národom, Hviezdnu letku a ťažkú prácu, čo odvieďla pri uzatváraní spojenectva. Jorgena, ktorý sa zdráhavo postavil do čela nielen našej letky, ale aj celej armády. Vďaka svojim schopnostiam zachránil nielen starkú a Cobba, ale aj kitsenských kytonikov, ktorí boli celé storočia uväznení medzi dimenziami.

Boli to iba záblesky a pravdepodobne som ich videla len preto, že som si bola s priateľmi taká blízka. Keď som sa pokúsila rovnakým spôsobom špehovať nepriateľov, nikam to neviedlo. Vďaka týmto výjavom som si utvorila obraz o tom, čo sa udialo v mojej neprítomnosti, no zároveň na mňa doláhol smútok. Pretože som pri priateľoch nestála, aby som im pomohla. Pretože oni sa toľko naučili, toľko dokázali a ja som bola iba pozorovateľka.

Mala si dôležitú úlohu, pripomenul mi Chet. Prikývla som, pretože som vedela, že má pravdu, ale aj tak...

Opustila som nikde a precitla vo svojej posteli na Detrituse. Stále som mala problém, závažnejší ako moje ľútostivé myšlienky: nevedela som, ako mi nové schopnosti pomôžu poraziť priepastníkov. Mala som pred nimi chrániť svoj národ. Kvôli tomu som šla do nikde – aby som sa stala zbraňou, ktorá ich dokáže zničiť.

Napriek všetkému, čo som sa naučila, všetkému, čo som dokázala, som si stále pripadala nesmierne neznalo. Netušila som, čo robím.

Chet v mojej duši sa upokojujúco zachvel. Zo všetkých síl sa mi snažil pomôcť. Vzdychna som si, vyliezla z postele a pripravila sa na dnešok. Vyzeralo to tak, že nás čaká poriadna jazda. Tentoraz sa odo mňa našťastie vyžadovalo iba to, že budem stáť na mieste a snažiť sa vzbudzovať rešpekt. Dotackala som sa k zrkadlu, no môj odraz vzbudzoval *čokoľvek*, len nie rešpekt. Strapaté vlasy, teraz už pod pleciami. Kruhy pod očami.

A v očiach niečo znepokojivé. Niečo nebezpečné. Niečo, čomu som nerozumela.

Ja a to, čím som sa stala.

Pokrútila som hlavou. Sťažka si vzdychna.

A vytiahla som slávnostnú uniformu.

PRVÁ ČASŤ

1

O päť hodín som stála na pódiu s rukami za chrbtom.

Prežila som nespočetné bitky v hviezdnych stíhačkách. O vlások som unikla ničivej sile životarušičovej bomby. Putovala som po samotnom nikde, objavovala starobylé spomienky a múdra. Pozrela som sa priamo do očí priepastníkom – príšerným, nadprirodzeným monštrám, ktoré žili mimo hraníc času a priestoru – a odmietla sa im podvoliť. Bola som Spensa Nightshadeová, bojovníčka.

Čo, ako som zistila, znamenalo, že som dôležitý politický nástroj.

Takže namiesto toho, aby som niekde bojovala, som si dnes musela obliecť oveľa menej pohodlné oblečenie, než je kvalitná letecká kombinéza. Hrud' som mala obťažkanú medailami – bola som si pomerne istá, že vymysleli pár nových len preto, aby som vzbudzovala väčší rešpekt. Avšak dnešná ceremónia nebola o mne. Moja prítomnosť, tak ako samotné medaily, ju mala iba skrásliť. Dodat' hodnovernosť daniu, ktoré sa odvíjalo predou mnou.

Jorgena Weigha menovali admirálom flotily Nezlomných obranných síl. A keďže sme prišli o Národné zhromaždenie, bolo vyhlásené stanné právo – čo znamenalo, že admirál flotily NOS zároveň slúžil ako dočasná hlava vlády. Až kým nevymyslíme niečo iné.

Aj napriek zábleskom z obdobia mojej neprítomnosti som si pripadala, akoby som zaostala. Stále som sa snažila dobehnúť ostatných.

Jorgen sa predklonil a jeden zo starejších mu na plecيا položil admirálske náplečníky, čím mu udelil novú hodnosť. Potom sa Jorgen vystrel. Pri pohľade na jeho ostré, odhodlané črty

by vám určite ani nenapadlo, že sa pred pár dňami zosypal a oplakal mi v náručí smrť svojich rodičov. Boli členmi Zhromaždenia.

V duši sa mi ozýval jeho žalostný výkrik, keď zahynuli pri výbuchu. Aký hlúpy nápad. Nemohla som uveriť, že Zhromaždenie sa naozaj pokúsilo uzavrieť so Zvrchovanosťou mier. Nakráčali priamo do pasce. Napriek tomu som sa snažila nevyčítať im to. S členmi Zhromaždenia, ktorých som stretla, som si možno nikdy nerozumela, no kvôli Jorgenovi som za nimi smútila. Bola to veľká rana pre nás všetkých, nielen pre tých, ktorí prišli o rodinu. Zvrchovanosť nás urazila pred celou galaxiou: nestáli sme ani za rokovanie.

V dlhej a širokej sále, kde sme sa zišli, prepukol potlesk. Stála som na okraji pódia spolu s Kimmalyn, FM a niekoľkými ďalšími vyznamenanými dôstojníkmi NOS. Zo svojho miesta som mala dobrý výhľad na prekvapivo rôznorodé publikum. Napriek tomu, čo som videla, som nemohla uveriť, čo všetko moji priatelia dokázali, kým som tu nebola. K nášmu vzdoru sa pridali celé dve planéty.

Najpočetnejší boli kitseni na rade levitujúcich plošín s re produktormi, ktoré zosilňovali ich súhlasné džavotanie. Vďaka záchrane dávno stratených kitsenských kytonikov sme získali pomoc národa so schopnosťami, aké mám ja – hoci vzhľadom na ich pätnásťcentimetrové chlpaté telá v oveľa kompaktnejšej podobe.

Prišli aj UrDailovia, Alanikin národ, no v menšom počte. Mali fialovú pokožku a tváre s výraznými výrastkami bielymi ako kosti. Tí, s ktorými som sa za posledný týždeň stretla, ku mne pristupovali prívetivo, no cítila som z nich isté rozpaky. Alanik samotná stála takmer na čele ich skupiny, a hoci sa spriatelila s členmi mojej letky, môjmu pohľadu sa vyhýbala. Nemala som jej to za zlé. Vydávala som sa za ňu a narobila v jej mene celkom veľký rozruch. Síce tvrdila, že chápe prečo... no ani mne by sa nepáčilo, keby tu niekto pobehoval a vydával sa za *mňa*.

Jorgen stál pred davom a prijímal potlesk. Podľa jeho napätého, až príliš zodpovedného pohľadu som vedela, že si myslí,

že si ho nezaslúži. Bola som naňho hrdá, keďže ho aj tak prijímal. Nikdy po tomto netúžil; aj on, tak ako ja, chcel iba lieťať. Od návratu som však od neho nepočula jedinú sťažnosť.

Niekoľko sa musel chopiť zodpovednosti, ujať sa velenia a Jorgen bol jedným z našich najostrieľanejších a najskúsenejších pilotov. To bolo vzhľadom na jeho vek desivé, no bola to pravda. Potrebovali sme ho.

Keď potlesk stíchol, my na pódiu sme sa na rezký povel od FM rázne postavili do pozoru a zasalutovali. Jorgen zasalutoval nám a vystúpil dopredu, aby predniesol prejav. To bolo znamenie, že môžeme prestať salutovať, odísť do zákulisia a ísť si sadnúť.

Zmizla som ako prvá a premýšľala som, či...

„Skrutka,“ ozvalo sa, a keď som sa otočila, zbadala som, že sa ku mne ponáhla Kimmalyne. Mala dlhé vlasy a na pleciah jej padali prirodzene husté kučery. Donútili ju pripnúť si takmer toľko medailí ako mňa. „Si v poriadku?“ spýtala sa. „Vyzeráš rozrušene.“

„Som v pohode,“ odvetila som, zatiaľ čo ostatní kráčali okolo nás. Potom som len mlčky stála na mieste.

Dorakiet. Stále som nevedela, čo povedať kamarátom. Kde vôbec začať s vysvetľovaním, čím som si prešla? Že sa mi k duši prilepil priepastník? Že som zočila zrod kytoniky a potom takmer stratila samu seba na mieste, kde sa čas páral ako okraje starého kabáta? Že som sa tam takmer rozhodla *ostať* a opustiť ich?

„Keby si potrebovala...“ začala Kimmalyne.

„Musím si odskočiť,“ prerušila som ju.

Znova sa zatvárila znepokojene. Možno aj trochu ublížene, pretože som sa jej nezverila tak, ako by som to urobila kedysi.

Odišla som, no nie odskočiť si. Cestou som „zablúdila“ a o niekoľkých desať minút som sedela v kokpite hviezdnej stíhačky triedy Poco a upaľovala do vesmíru na rýchlu hliadku po okolí.

Bolo to sebecké. Niekoľko si mohol všimnúť moje prázdne miesto a rozšíriť klebety. Ale, dorakiet... za posledných pár dní som bola na *priveľa*, *priveľa* stretnutiach. Vrátila som sa

pred týždňom a sotva som sadla do lode. Okrem toho, Jorge-
nov prejav som počula už šesťkrát, keď si ho cvičil.

Takže som lietala a užívala si preťaženie, čo ma tlačilo do
sedadla, pohľad na množstvo vrstiev plošín nad Detritusom,
ktoré sa točili nado mnou, a jemný modrosivý kamenný po-
vrch dole. Nadchlo ma to, a tak som použila kytonické schop-
nosti a hyperskočila do otvoreného vesmíru tesne nad pla-
nétou.

Chet pri tom skoku ožil. Jeho duša sa vo mne tlačila ako
padák v katapultáčnom module.

*Neviem, čo si o svojich nových schopnostiach myslieť, vysla-
la som v duchu smerom k nemu, keď sme sa – znova – ocitli
v nikde a videli len čiernotu. Minule som niečo odteleportova-
la bez toho, aby som sa toho dotkla.*

*Áno, odpovedal mi myšlienkou. Teraz si čiastočne priepast-
níkom. Vzdialenosť a priestor pre teba... nie sú také relevant-
né ako kedysi.*

Vtedy, v tej chvíli v nikde, znova bez akýchkoľvek priepast-
níkov, som sa o niečo priblížila k pochopeniu, prečo pre nich
predstavujem hrozbu. Nejako to súviselo s mojím prirodze-
ným spojením s nikde a priepastníkmi. Na cestách som sa
dozvedela, že skryli časti samých seba a zámerne zabudli na
utrpenie.

Keď som sa čiastočne stala priepastníkom, odhalila som prav-
du. Vedela som, čo Chet spravil, aby to isté utrpenie ukryl.
Myslela som si... myslela som si, že ak tomu prídem na koreň,
mohlo by to byť kľúčom k ich zničeniu.

Chvíľu som znova pátrala po M-Botovi, no nič som nena-
šla, takže som dokončila hyperskok. Vynorila som sa v niekde,
vo svojej lodi nad schránkou okolo Detritusu. A vtedy som
si niečo uvedomila. Prečo ma predtým v ten deň znepokojilo
Chetovo konštatovanie, že priepastníci sa ma boja.

Zahniezdil sa. *Áno, pomyslel si smerom ku mne. Prečo ťa to
trápi? Je dobre, že sa ťa boja, nie?*

Je to dobre, odvetila som myšlienkou, *aj zle. Chet, sú zúfalí.
A zúfalstvo vedie k nepredvídateľným činom. Celý ten čas som*

sa učila predvídať ich ďalší krok – ale ktovie, čo urobia teraz?

Chet sa znova uložil k mojej duši, ako keď sa človek uvelebí v kresle, a zamyslel sa. Keďže sme boli spojení, okamžite vedel, čo tým myslím. A onedlho som cítila, že pochopil aj moje obavy.

Napriek tomu som sa na ne pokúšala zabudnúť a užiť si let. Pokúšala som sa ignorovať bremeno na duši. Nepretržitý smútok – hoci som sa ho snažila potláčať –, že som odišla z nikde, kde som sa mohla vydávať na výpravy a hodiť za hlavu zodpovednosť. Obavy o M-Bota. Nesúladsť s okolitým svetom, ktorý som cítila, keď som sa vrátila na miesto, kde čas plynul normálne.

Dôsledky toho, že teraz som jednou z *nich* viac ako jednou z *nás*.

Vďaka hyperskoku som si, našťastie, mohla dopriať úžasné rozptýlenie. Nachádzali sme sa na orbite Brehov večnosti, domovského sveta kitsenov. Jasnomodrej planéty, presne ako Zem na všetkých starých fotkách, s oblakmi, morami a so životom. Bola úchvatná.

Letela som vesmírom medzi dvoma planétami. Detritus, ako vyšlo najavo, dokázal *cestovať*. Jeho ochrannú schránku, ktorá udržiavala teplo a denný cyklus aj ďaleko od slnka, nepostavili bezdôvodne. Bol obrovská bojová stanica a pomocou kytoniky mohol hyperskákať po galaxii. Mnoho z jeho plošín fungovalo samostatne ako menšie bojové stanice.

Potrebovali sme na to len trochu údržby a kopu mimozemských slimákov. Našťastie sme mali k dispozícii oboje.

Náš domovský svet bol ešte úžasnejší, ako sme si mysleli. Poskytoval útočisko stovkám slimákov, ktoré sa skrývali v tuneloch hlboko pod povrchom. Pri tej myšlienke som pohľadala Smrťoslimačicu a zacítila som prívál radosti, keď som s ňou nadviazala kontakt. Vyslala mi obraz veľkej miestnosti na jednej z plošín, kde bývala. Iba v tejto žili desiatky slimákov niekoľkých rôznych druhov, o ktoré sa starali ľudskí opatrovatelia.

Smrťoslimačica sa skrývala v rohu s malou miskou plnou niečoho, čo vyzeralo ako kaviár. Keď som s ňou nadviazala

kontakt, ožila a okamžite mi vyslala prívál úľavy. Po pobyte v nikde som jej rozumela lepšie a z vnemov, ktoré mi poslala, som už dokázala vyvodiť jednoduché slová.

Myslela som, že budeš s ostatnými šťastná, nadhodila som. Spomenula som si na jej radosť, keď prvý raz zbadala všetky ostatné slimáky.

Šťastná. A nie šťastná, odpovedala mi vnemom.

Prečo?

Zmätená, vysvetlila. Stále stratená. Stále sama. Zvláštny pocit.

Okamžite som ho spoznala: pocit, že niekam viac nepatríte. Že na svet hľadáte... inak než všetci ostatní. Že ste niečo zvláštne. Vyslala som jej láskyplné myšlienky a vzápätí mi sedela v lone. Dúfala som, že to opatrovateľov príliš neznepokojí – budem im musieť poslať správu. Domnievala som sa však, že si na to už zvykli. Rys a FM vraveli, že opatrovať veľkú skupinu inteligentných medzidimenzionálnych teleportujúcich sa slimákov je... zaujímavé.

Spolu sme leteli vesmírom, predstierali, že všetko je ako kedysi. Prešla som na neskutočnú rýchlosť, ktorá by v atmosfére nebola možná, a užívala si manévrovanie medzi dvoma planétami. Môj mozog panikáril pri snahe nestratiť pojem o tom, ktorým smerom je hore, a ja som si uvedomila, že sa mi to páči. Vlastne mi to pripomínalo lietanie v nikde.

Žiaľ, čoskoro sa ozvali povinnosti. Vysielačka zablikala a vzápätí sa mi cez slúchadlá v prilbe prihovoral Jorgen.

„Spensa?“ spýtal sa. „Ty lietaš?“

„Hliadkujem,“ odvetila som. „Nikdy nevieš, kedy Zvrchovanosť zaútočí znova, no nie?“

Zdalo sa, že to chápe, pretože sa uchechtol.

„Cítiš sa lepšie?“ spýtala som sa. „Keď už je po všetkom?“

„Cítil by som sa,“ prehodil, „keby som teraz nemal všetko oficiálne na starosti. Čo znamená, že s touto našou nepríjemnou situáciou musím niečo urobiť.“

„Našťastie na to nie si sám,“ pripomenula som mu.

„Čo je dôvod... prečo ti volám.“

Zhlboka som si povzdychla, ale najprv som si stlmila mikrofón. Potom som odťahla prst od tlačidla na stíšenie. „Čo potrebuješ?“

„Stretnutie,“ odpovedal. „Preberieme, aké máme možnosti, a naplánujeme stratégiu.“

„Dnes?“ spýtala som sa. „Práve ťa povýšili. Nemal by si, neviem, oslavovať alebo niečo také?“

Poznala som ho dosť dobre na to, aby som vedela predvídať jeho odpoveď. V podstate som ju mohla vysloviť spolu s ním.

„Oslavovať môžeme, keď budeme v bezpečí,“ odvetil. „Bol by som rád, keby si prišla, Skrutka. Tvoja perspektíva bude pre našu stratégiu kľúčová.“

Napadol mi celý tucet výhovoriek. Všetky boli hlúpe. Mal pravdu – potrebovali ma. Smrťoslímačica vycítila moje emócie a ticho súcitne zatrítkovala.

„Kedy?“ spýtala som sa.

„O pätnásť minút?“

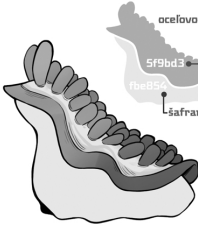
„Budem tam.“

Všeobecný prehľad: taynix, xenoulitník Záznam DST230302

Bežné varianty

HYPERSLIMÁK
kytonické cestovanie

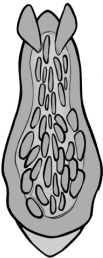
ocelovomodrá
fba85c
šafaranožltá

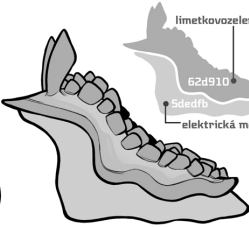
SMRŠTOSLIMÁK
kytonické útoky

hrozienkovočierna
35323d
f0454b
mareňová červená

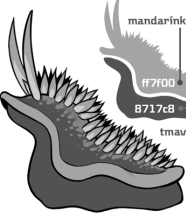
INHIBIČNÝ SLIMÁK
blokuje kytonické schopnosti

limetkovozeľená
62d910
6dcdff
elektrická modrá

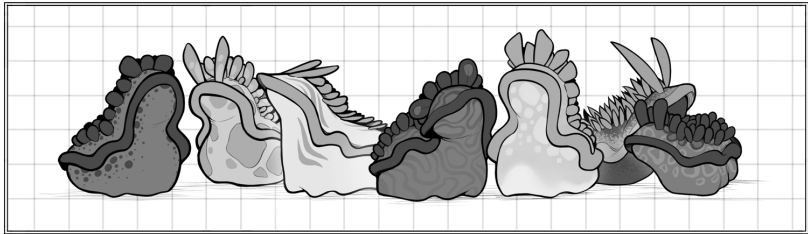

KOMUNIKAČNÝ SLIMÁK
posilňuje kytonickú komunikáciu

mandarínková
ff7f00
8717c8
tmavoľalová

Známe varianty

Neznáme varianty

